

[Justitsministeren.]

Endvidere foreslaas det, at Justitsministeriet, hvor Testator har paalagt en Arving Indskrænkninger i Raadigheden over Arven eller en bestemt Anvendelse af den, i visse Tilfælde kan tillade mindre væsentlige Afvigelser fra Testamentet. En saadan Ret, den saakaldte Permutationsret, antages Justitsministeriet ogsaa at have i Dag, men jeg tror, det er rigtigt, at det udtrykkeligt siges i den nye Lov.

Som det fremgaar af Kommissionens Betænkning, har man ogsaa i Kommissionen overvejet Spørgsmaalet om Oprettelse af et Arvefond paa lignende Maade som i Sverige. Dette Arvefond skulde oppebære den Arv, til hvilken der ingen Arvinger er efter Loven eller Testamente, altsaa den Arv, der, saaledes som Forholdene er i Dag, tilfalder Staten som herreløst Gods. Vi har naturligvis ogsaa i Justitsministeriet indgaaende drøftet dette Spørgsmaal og fremført Argumenter for og imod. Jeg skal ikke nægte, at jeg har en vis Sympati for Tanken om, at disse Midler, hvortil der ingen Arvinger er, opsamles i et Fond, hvis Midler saa anvendes til ganske bestemte Formaal. Jeg kunde f. Eks. tænke mig dem anvendt til Hjælp til Studier ved Universitetet for dygtige, ubemidlede unge Mænd og Kvinder. Jeg synes, det kunde være nok saa tiltalende, at disse Arvebeløb i Stedet for at gaa ind i Statens store Kasse gik til saadanne bestemte Formaal. Det kunde maaske ogsaa bidrage til, at Folk med smaa Formuer, som ikke havde Arvinger inden for de arveberettigede Slægtled, i Stedet for at oprette Testamente til Fordel for et eller andet tilfældigt Formaal, vilde slaa sig til Taals med, at naar de intet Testamente oprettede, gik Pengene til det gode Formaal, som dette Arvefond tilsigtede at tjene. Imidlertid er Resultatet af Overvejelserne alligevel blevet, at vi fra Ministeriets Side ikke har ønsket at foreslaa et saadant Institut. Man har det altsaa i Sverige, men alt taget i Betragtning har vi, selv om meget kunde tale derfor, alligevel fundet det naturligt, at disse Penge gaar i Statskassen. Jeg har villet nævne Spørgsmaalet her, idet jeg mener, at det ogsaa naturligt vil komme til at indgaa i de Drøftelser, som skal finde Sted i det Udvalg, der bliver nedsat.

Endelig findes i Kapitel 19 nogle Bestemmelser om Ændring i andre Love m. m. Det er bl. a. bestemt, at de gældende Regler om en særlig Adgang til at testere med Hensyn til Landejendomme bibeholdes. Kommissionen har foreslaaet disse Regler ophævet og erstattet med nye Regler, der paa

flere Punkter adskiller sig meget stærkt fra nugældende Ret, men da Land- og Skovbrugsorganisationerne har stillet sig meget kritisk, ja endog afvisende over for Kommissionsudkastets Bestemmelser, har jeg ment det rigtigst at lade dem udgaa, saa at de gældende Regler i det Omfang, de endnu er af Betydning, stadig staa ved Magt. Jeg tror overhovedet ikke, Spørgsmaalet er af stor Interesse, da det i Praksis — det tror jeg er den Erfaring alle har indhøstet, der har med disse Sager at gøre — i vidt Omfang ordnes ved Overdragelse i levende Live eller ved, at Arvingerne paa Skiftet enes om, hvem der skal overtage Landbrugsejendommen. Der er af Justitsministeriet udarbejdet en Samling af de gældende særlige Regler om Arv af Landejendomme, og denne Samling vil, hvis det ønskes, kunne stilles til Raadighed for det Udvalg, der kommer til at behandle Sagen her i Landstinget.

Maa jeg endelig til sidst sige, inden jeg forlader Arveloven, at man sikkert har lagt Mærke til, at jeg mange Gange har nævnt, hvorledes der skulde forholdes med *hans* Efterladenskaber, hvor meget der arves, naar *han* efterlader sig Livsarvinger, at der altsaa overalt som Betegnelse for Arveladeren bruges Ordet „han“ som fælles Benævnelse baade for han og hun. Jeg skal ikke nægte, at det har stødt mig en lille Smule, at vi med den Ligeberettigelse, som vore stakkels fortrykte Kvinder efterhaanden har tilkæmpet sig med os Mandfolk, beholder denne ensidige Betegnelse, og jeg havde derfor egentlig tænkt mig at foreslaa noget i Retning af, at der skulde staa „vedkommende“ eller „nogen“ eller en anden fælles Betegnelse, men har dog bøjet mig for Ønsket om at beholde Betegnelsen „han“, saaledes at hvor der staa „han“, der betyder det altsaa ogsaa „hun“. Man kunde tage op til Overvejelse, jeg har selv gjort det, om man saa ikke for at vise fuld Honnør for Kvinderne lige saa godt kunde gaa over i den anden Groft og overalt skrive „hun“ og i Bemærkningerne skrive: Hvor der staa „hun“, menes der ogsaa „han“. Det er en Tanke, jeg har haft, men ikke har haft Mod til at gennemføre, men som der maaske er nogle modige eller chevalereske Medlemmer af dette høje Ting, der kunde prøve at gennemføre. Jeg giver altsaa Ideen videre til hvem, der vil tage den op. Jeg tvivler ikke om, at de ærede kvindelige Medlemmer af dette høje Ting vil benytte sig af denne Antydning, jeg her har givet.

Jeg har her kun kunnet berøre nogle Hovedpunkter i det meget omfattende Lov-